

AGENTURA: STŘEPY MINULOSTI

Martin Štefko

(ukázka z druhého příběhu)

Martin Štefko – Golden Dog
2019

Text © Martin Štefko, 2018
Obálka © Janiko, 2019
Fotografie © Petr Karafiziev, 2018
Korektury: Veronika Štefková
Grafická úprava obálky: Michal Březina

Kniha obsahuje explicitní scény násilí, což by u mladistvých do 18 let mohlo vést k nevratnému poškození jejich mravních, morálních a sociálních hodnot. Nejedná se však o zákaz, ale pouze o doporučení ke zvážení pro toho, kdo bude knihu číst.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2019
jako svou 12. publikaci
Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov
www.goldendog.cz
1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.
Rudolfovska 617, 370 01 České Budějovice
www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-88067-11-5

Nijak se nepřipravovali. Počkali na tmu. Městečko ztichlo, jako kdyby platila večerka a všichni ji dodržovali. Ivory si připadal nesvůj. Vzhledem k tomu, že se právě chystal někam vkrást, považoval pocity za oprávněné. Katharine podobnou stísněnost nesdílela. Měla před sebou jasně vytyčenou misi a nic jí nemělo zabránit v jejím splnění. Dělal si zálusk na všechny se zbraní v útočné pozici. Nikdo nebude mít šanci. Její meč od Akicugua Amaty konečně pozná krev.

„Seš děsně hlučnej,“ napomenula Ivoryho, když se dostali do parku před vilou.

„Běž se bodnout,“ sykl Ivory a překonával touhu nepoužít schopnosti k létání. Potřeboval všechnu sílu. A že jí v posledních dnech moc nezbývalo. Kdyby si mohl něčeho šňupnout... Neměl by o tom vůbec přemýšlet. Stačilo si vzpomenout na poslední příležitost, kdy to přehnal. Chtěl jen víc síly, ale pod vlivem drog se přestal kontrolovat. Pomáhal vesnici, kterou napadala ozbrojená skupina... Přestal se ovládat. Co by se stalo, kdyby se přestal ovládat v zalidněnějších oblastech? Ne, to si nemohl dovolit.

„Někdo jde,“ špitla Katharine a schovala se za strom. Ivory se stačil jen podívat tomu, jak je nenápadná, když kolem nich skutečně někdo prošel. Muž silnější postavy s plnovousem a dlouhými vlasy venčil psa a něco si pro sebe drmolil. Snad o kozačkách.

„Jak to, že tě neviděl?“ vyloupila se Katharine zpoza stromu.

„Hádej,“ nechal kněz otázku nezodpovězenou.

„Já ti ty schopnosti zablokiju,“ zavrčela Katharine. Zalitovala, že pro ni kamufláž není tak jednoduchá jako pro kněze. S jeho schopnostmi by se dalo podniknout mnohem víc, než se jí dařilo doposud. Hodilo by se jí být ještě silnější. Nový meč je skvělý, ale kdoví, s čím nepřítel přijde.

„Nedokážeš něco jako vycítit přítomnost lidí?“ navrhla.

„Jako v tom domě?“

„Kde jinde asi?“

„Musíme blíž.“

„Snad nás neuvidí.“

„O to se postarám.“

Proběhli mezi stromy a vyskákali po schodech k vile. Katharine jako by letěla a ani se nedotýkala nohama země. Schody k vile měly

za sebou lepší časy a pomalu se drolily. Japonka se jakékoli nástraze vyhnula, ale Ivory na jednom ze schodů škobrtl. Naštěstí udržel rovnováhu. Lomoz však způsobil.

„Ještě víc nahlas!“ křičela Katharine šeptem. Nezastavila se a doběhla až k provizornímu vchodu. Po požáru, k němuž došlo v roce 2009, se vstup změnil v zatarasenou díru. Snadno však mohli dovnitř. Druhý vstup totiž postrádal sklo, jež by bránilo v průchodu.

Katharine naznačila, ať je Ivory zticha. Nemusela. Nebyl hloupý. Hluk nad nimi. Někdo se vykláněl z okna. Ivory se soustředil. Nesmí je vidět. Ne dnes. Dnes neudělá chybu. Zneviditelnit se je jednoduché. Ani necítil únavu. Katharine se na něj podívala. Kývnu. Trochu se vyklonila. Uviděla ho. Muž v kukle. Rozhlížel se. Po chvíli toho nechal. Spokojil se s toulavým psem.

„Kolik?“ zeptala se Katharine.

Ivory se přestal soustředit, aby je nikdo neviděl. Vstoupil do domu. Ale jen ve své mysli. Hledal duše, srdce, cokoli živého. Dvě srdce přímo nad nimi. Tři dál v hloučku kolem... kolem něčeho, co nedokázal identifikovat. Jako kdyby na tom místě nebylo... nic. Že by Kramařík?

„Jeden v hale,“ předával Katharine přesnější informace. „Kramařík je nejspíš v patře v levém křídle. Má tři strážce. Dva hlídají schodiště...“

„Hele, je docela tma, ale začínáš blednout,“ upozornila Japonka.

Ivory toho nechal. Kolena mu povolila. „Tak deset lidí, maximálně.“

„Seš v pohodě?“

„Jo, budu dobrej.“

„Nebudu tě za sebou táhnout.“

„Jsem dobrej.“

„Nevypadáš. Ty tvý schopnosti tě sžíraj jak mor.“

„Potřebuju se vyspat.“

„No, jak myslíš. Na co to hrajeme?“

„Cože?“

„Jdem tam, abysme všechny uspali, anebo zabíjíme?“

„Zabíjení není zrovna moc křesťanský.“

„A kde máš bibli?“

„Pravda. Má cenu ti říkat, aby ses ovládala?“

„Jestli chceme prvního vyřídít v tichosti, tak ne.“

„Dobře.“ Ivory se nehádal.

Katharine nakoukla dovnitř. Jediný muž. „Takže hardcore.“

Ivory pokrčil rameny.

V ruce se mladé ženě objevila hvězdice. Zbraň prudkým, a přesto ladným pohybem prořízla prostor až k muži na stráži. Nehlídal moc svědomitě, protože se sesul k zemi, aniž by dal najevo, že o nebezpečí věděl.

„Kdes sakra vzala hvězdicí?“

„V píči,“ odpověděla Katharine krátce a prolezla poničenými dveřmi dovnitř. Ivory se vydal za ní. Jen viděl, jak Japonka jako gymnastka skáče přes popraskanou a vymláčenou podlahu.

„Skvělý,“ ulevil si kněz. Procházka domem bude o zdraví. Nemohl si dovolit použít levitační schopnosti, to by ho vyčerpalo, ale pokud místnost přeběhla Katharine, musí také.

Vstupní hala chátrající vily nabízela velký prostor, což bylo to jediné, co poskytovala. Z původního nábytku a výzdoby nezbylo nic. Všechno se zužitkovalo. Velkým otvorem bez dveří se vpravo kdysi vcházelo do knihovny, herny, hudebního kabinetu a dámského bu-doáru. Podobně řešeným otvorem bez dveří – nikoli původní záměr – se vlevo vstupovalo do jídelen.

Katharine se vydala nahoru, k pokojům hostů a dalším místnostem. Na schodišti ve tmě se pohybovala jako stín. Splýnula s černotou kolem. Viděla jako kočka? Ivory ji s ohromením sledoval, aniž by vnímal, co sám dělá. Ve chvíli, kdy se Katharine ocitla na vrcholu schodiště a chystala se zaútočit na dva nic netušící muže, udělal Ivory krok. Samo o sobě by to nevadilo, kdyby podlaha zrovna v tom místě neměla asi milimetr tloušťky. Noha se mu propadla a sám měl pocit, že se řítí kamsi hluboko, a to i přesto, že se jeho pád rychle zastavil. Stačil se podívat nahoru. Zahlédl znechucený výraz mladé Japonky. Pak všechno pohltila střelba. V posledních dnech snad jiný hluk ani neslyšel. Chtěl pomoci Katharine, ale noha se mu zasekla. Jak ji vytahoval, akorát si ji rozdíral. Připadal si zbytečně. Střelba sice rychle ustala, ale další na sebe nenechala dlouho čekat. Ostatní přibíhali. Ivory cítil, že v blízkosti jejich cíle zůstal jen jeden hlídač.

Ostatní se sbíhali do haly. Minimálně pět ozbrojených střelců. Nebyl si jistý.

„Jsem k ničemu!“ blesklo mu hlavou a ta myšlenka zničila zbytky podlahy kolem jeho nohy. Konečně se uvolnil. Podíval se vzhůru, kde zahlédl záblesk meče.

„Ne, k ničemu ne!“

Přemístil se vedle Katharine. Nelekla se. Přesto ji zaskočil. Zpomalila pohyb. Nestěžoval si. Chtěl prostor pro sebe. Proti sobě měl střelce. Vyloupl se zpoza rohu. Začal hned střílet. Kulky se zastavovaly ve vzduchu a vracely se zpátky. Střelec vyrazen. Další se objevil na druhé straně schodiště. Také na nic nečekal. Střely nikdy nedorazily do cíle. Prostě zmizely. Do krku se útočnickovi zarazil ostrý kus práchnivějící podlahy. Svíjel se a doufal, že to nejsou jeho poslední momenty. Ivory se skoro nepohnul. Přivolal si jeden samopal AK-47. Zbraň se vznesla do vzduchu a začala se v něm rozebírat. Kněz nastavil ruku a do dlaně mu spadlo několik zbylých nábojů. Hodil je vstříc třetímu zabijákovi. Ten se s nerozpoznatelným obličejem svalil na zem. Jediný záškub nohy dal najevo, že je po smrti.

„Nech mi je, kurva!“ zařvala Katharine a postarala se, aby klidným nočním městem už nezněla žádná další střelba. Dvě odseknuté hlavy dopadly ztěžka na zem. Ne, Japonka si ani trochu nezabojovala.

„Ještě je tu jeden,“ sdělil kněz šeptem.

„U Richarda?“

Ivory přikývl.

„Kudy?“

„Tudy,“ ukázal do levého křídla.

Katharine přikývla. Našlapovala tak lehce, až to Ivoryho vytáčelo. Neměl na výběr, tentokrát musel po svých. Energie vyčerpána. Ale stálo to za to. Ten pocit! Neskutečný! Připadal si zase silný, mocný jako kdysi. Je dobře, že už ho síly opouštěly.

„Co to jako mělo bejt?“ ptala se Katharine sama sebe.

„Další ukázka toho, co všechno dokáže,“ odpověděl hlas v její hlavě. Hlas již ne posledního, ale předposledního milence.

„Je to děsivý. A krásný zároveň,“ zasnila se. „Kdybych měla tyhle schopnosti...“

„Tak jsi nepřemožitelná,“ potvrdil Viper. „I tak jsi velmi schopná, nemyslíš?“

„Ale teleportovat se z místa na místo! Sakra, tohle nedovedu, ani kdybych se posrala.“

„Chtěla bys, aby ti je předal?“

„Možná, možná,“ zauvažovala, zatímco probíhala halou do posledního pokoje, kde sama cítila zvláštní nepřítomnost čehosi. „Ale mrkni se na něj. Chvilí něco dělá a je v prdeli.“

Ivory se za Katharine vláčel. Neběžel, jenom šel.

„Má to svoje nevýhody, ale seš silnější,“ nahloďával ji Viper.

„O tom žádná,“ vřítla se Katharine do velké, prázdné místnosti. Kdysi sloužila jako ložnice. Ani postel nezůstala. Zarazila se ve dveřích, protože poprvé uviděla Richarda. Nemohla si dovolit v nehybnosti setrvat dlouho. Poslední z hlídačů stál přímo za Kramaříkem.

„Ani hnout!“ zařval.

„Ani hnout? Co jako čekáš? Že mě trefíš?“ udělala Katharine několik kroků kupředu.

„Ne, ale jeho jo!“ šťouchl hlavní do Kramaříka. Ten nijak nereagoval.

„Co se děje?“ objevil se vedle Katharine konečně i Ivory.

„Stát!“ křikl zakuklený.

„Chce nám zabít nového partáka.“

„Aha,“ odušil Ivory, když zhodnotil situaci. Samara s nimi zase vytřela podlahu. Nebo to byl Gigantes. Ale Samara věděla, co je Kramařík zač.

„Teď odsud odejdete a...“

Ivory ho nenechal domluvit. „Myslíš?“ Namířil na žoldáka ukazovák se zvednutým palcem. „Jsem teď pěkně nasranej,“ řekl, „ale dávám ti možnost. Můžeš odejít a slibuju, že ani já, ani moje milá kamarádka nepodnikneme nic, co by tě ohrozilo na životě. To je první varianta. Druhá je, že tě zastřelím.“

„Jak bys mě asi...“

Ivoryho palec se ohnul. Hlava v kukle explodovala a žoldák se mrtvý sesul k zemi. Ve vile zůstali naživu jen Ivory, Katharine a jedno překvapení.

Knihu si můžete objednat na stránkách:

<https://www.goldendog.cz/produkt/agentura-2-strepy-minulosti/>